

Den 13de December.

I dette Øieblik hentede jeg Louises og Dit Brev paa Posthuset, men da jeg deraf seer, at I ere ængstelige for mig, saa iler jeg med at sende dette Brev, at I ikke længere skulle gaae i Uro. Du vil af Ovenstaaende see, at Du ikke længere behøver at ængste Dig — jeg er i gode Hænder, en yderst elskværdig Familie, hvor man viser mig den største Forekommenhed, og jeg lever som Blommen i et Æg. Men underligt er det, om jeg nu i to Aars Fraværelse er bleven afvant med at have Vinter, eller jeg ikke kan taale Hollands taagede Klima — rigtigt vel befinder jeg mig ikke. Men Du behøver ikke at ængstes for at jeg skulde blive syg, thi de sige Alle, at de ikke finde sig vel ved det hollandske Vinterklima. Tilmed er jeg nu i en fortræffelig Familierekreds — Du veed, at jeg er en meget forsigtig General — og endelig, hvad der vel er det Vigtigste, staaer mit Liv i Guds Haand, saa I behøve ikke at nære nogen Frygt for mig.

[s. 329](#) »Om jeg allerede er færdig med Holland« spørger Du — nei det har jeg jo aldrig sagt — jeg vil blive her i Amsterdam fire eller fem Uger — og saa endnu et Par Uger i Leyden — saaledes at jeg i Februar først vil reise til London, men da haaber jeg at have den værste Vinter paa Ryggen.

Jeg beder Dig nu meget om at sende mig følgende Bøger:

- 1) 1 Ex. af Peters Bog
- 2) 2 Ex. af Moderne Christendom
- 3) 2 Ex. af Folkvar
- 4) 5 Ex. af Nicolai
- 5) 1 Ex. af Berggreens Psalmemelodier.

At forlange hos Reitzel.

Nr. 5 vil jeg have at forære Brandt's i Julegave — de ere meget fromme Folk, som jeg troer at glæde dermed — og det er det meest passende, jeg veed at give dem — thi nogen anden Present, som de har behov, veed jeg ikke, da de ere hovedrige Folk. Men derfor maa jeg bede den hele Samling tilsendt mig snarest muligt. Jeg beder William forhøre sig hos Skibsmægler Schiøtt og Hochbrandt i Dronnings Tværgade, om der ikke afgaae Skibe fra Østersøen, som passere Kjøbenhavn paa Veien til Amsterdam — i saa Fald kan Pakken afsendes med dem under ovennævnte Adresse. Men afgaaer intet saadant i de første Dage, da send dem hellere umiddelbart pr. Jernbane — da det er mig meget om at gjøre at faae dem lidt snart, og jeg ikke skyer det Par Dalers større Udgift. Men i hvert Fald maae I særskilt underrette mig derom i et Brev.

[s. 330](#) »Min Søn Nicolai« længes jeg meget efter at see, da jeg hidtil kun har seet Correcturarkene. Det var nemlig Grunden, hvorfor jeg halede mit Ophold saa længe ud, og ikke, som Du engang lod falde et Par Ord om, af Ubestemthed. Det kneb haardt at faa Bogen trykket i saa kort Tid — derfor kunde jeg ikke lade den trykke hos Onkel Johan, hvad oprindelig var min Hensigt. Det var Aarsag i, at jeg maatte tage Værnepligten med — det sidste Correctur ventede jeg om Tirsdagen, og havde derfor fastsat Reisen til om Onsdagen, da jeg helt uventet opdagede, at jeg næste Dag skulde møde til Session, og

saa, helt uventet for Dig, besluttede at bringe den Sag i Orden inden min Bortreise.

Og nu min inderlige Tak til Dig og Louise og William og Eder Alle for den store Glæde, hvormed I modtog min nye Bog.

Ak! jeg kunde have meget at fortælle om den Bog, men det er saa langsomt at skrive, saa nu maae I nøies med et Par korte Notitser. — Ideen til Bogen havde jeg alt inden min Bortreise: jeg begyndte at skrive den i Strassburg, fortsatte den i Athen og fuldendte den i Ægypten. Siden fulgte den mig paa alle mine Reiser — jeg vedblev at file og file paa den — i mange eensomme Timer har den været min Trøst og Opmuntring. Under den langvarige Fraværelse glædede det mig paa den Viis at sysle med mine Kjære — og jeg søgte ved dens Hjælp at frigjøre mig for et Tryk, der under hele Reisen tyngede paa mig

[s. 331](#) Jeg havde ogsaa tænkt at dedicere Bogen til Eder tilligemed et Indledningsdigt, men opgav atter denne Plan, og er glad derover, da jeg seer, hvorledes Corpus Juris bliver opfattet. Imidlertid kan det dog maaske interessere Eder at see dette Digt — I vil finde det, naar I anstille Eftergranskninger i mit Bogskab : tage alle Bøgerne ud paa den nederste Hylde — da ville I allerinderst inde finde Haandskriftet og ved dettes Side det omtalte Digt. Det er jo ikke noget Pragtexemplar at tilskikke Eder — men I faae trøste Eder med at det er skrevet med ægyptisk Blæk paa den hemmelighedsfulde Nilflod.

Det er et underligt Spørgsmaal af Louise ^{*)}, om jeg veed, at jeg har laant hendes Navn til Andrea

Margrethe — — jeg troede at have laant Mere end blot Navnet. — Derimod om Gamle maa jeg atter sige, at det er ikke det fulde Billed af mig selv, men kun det Billed, som jeg troer, at I have dannet Eder af mig, og derfor er maaske Charakteren skildret saa consequent, fordi den egentlig kun er en billedlig Fremstilling af de Domme, som I fælde over min Maade at være paa. Overhovedet er Præsten den eneste Figur, som man kunde kalde et Portrait — og ikke engang han er det — de andre ere kun sammensatte af Træk, som jeg kjender hos Eder.

Jeg haaber nu, at I underrette mig Noget mere om Bogens Skæbne, dog behøver I ikke at sende [s. 332](#) mig nogen Afskrift af Clemens Petersens Kritik — et ganske lille Udtog vil være mere end tilstrækkeligt.

— Nu haaber jeg, at En af Eder vil besørge mig de forlangte Bøger tilskikkede — helst den Dag imorgen. Gaaer intet Dampskib (hvad der er høist sandsynligt) — saa send den strax med Jernbanen, og underret mig derom i et Brev. — løvrigt mine kjærligste Hilsener til Dig og alle mine Kjære fra

Din inderligt hengivne Søn

Henrik.

Lad mig dog vide, om der intet er i Bogen, som har stødt Dig — jeg har været meget bange for Hønsehuusscenen og Kartoffelscenen, at Du skulde finde dem for plumpe.